

[Thestrup.]

forbruget, ved at tvinge den dertil ved skatter, ved tvungen opsparing o. lign.? Trods de hårde stød, som pengeforringelsen har givet opsparingsviljen, er der dog stadig en god del sparevilje tilbage; det må være vigtigt for os, at vi gør, hvad vi kan, for at støtte den; ikke mindst i den nuværende situation, er den meget værdifuld. Men så tror jeg rigtignok også, at vi skal lade være med at tale altfor meget om at instituere strukturændringer, hvadenten det drejer sig om de sociale forhold, eller det drejer sig om undervisning. Thi det kan ikke nægtes, at enhver strukturændring i et samfund på et eller andet område betyder udgifter, og det udgifter, der kan forslå noget. Ja, jeg er også bange for, at hvis man fra vor side herinde taler altfor meget om strukturændringer indenfor beskattningen, vil også det give spareviljen et hårdt stød.

Men det er jo også nødvendigt at se på den anden af de to muligheder, der er for at forøge overskuddet på statsbudgettet: at forøge statens indtægter. Når den højtærede finansminister sluttede sin tale med at sige, at han håbede, der kunne opnås et flertal her i tinget for at gennemføre et forslag, der kan sikre den nødvendige forøgelse af statsindtægterne, ligger den tanke vel ikke helt fjern, at ministeren omgås med planer om at forhøje den direkte beskatning. Hertil synes jeg, at det er rigtigt at sige een ting: det kan ikke, hvis der skal føres en forsvarlig økonomisk politik her i landet, lade sig gøre at forhøje indkomstskatterne, hverken på personer eller på selskaber, fordi det direkte vil betyde, at den private kapitaldannelse, der er aldeles nødvendig for produktionen, dermed vil gå ned. En forøgelse af indkomstbeskatningen kan jo kun betyde, at det er de større indtægter, der skal betale mere i skat. Men det vil igen sige, at pengene til at betale denne skat med enten trækkes ud af banker og sparekasser eller af virksomheder, og det vil — hvad vist alle vil indrømme — ikke betyde nogen begrænsning i forbruget. Det er, som om vi her i landet står ved en skillevej: Skal vi vælge et privat drevet erhvervsliv, eller skal vi vælge et statsdrevet erhvervsliv? Hvis vi skal vælge at opretholde et privat drevet erhvervsliv, må vi sørge for, at der kan

dannes privat kapital til at drive det med og udvide det for. Vil vi ikke det, må vort erhvervsliv blive et af staten finansieret og dermed et af staten dirigeret erhvervsliv. Jeg ved ikke, om den højtærede finansminister er tilhænger af noget sådant, men jeg kan i alt fald ikke tænke mig, at den højtærede finansminister i denne situation, hvor det gælder om at forøge vor produktion og vor eksport, kan mene, at tiden er inde til at forværre forholdene for den private finansiering af erhvervslivet.

Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede finansminister tror, at dette øjeblik er det rette til at lade staten overtage yderligere finansiering. Jeg synes, at det er noget meget karakteristisk for den nuværende situation, at staten har mere end nok med at klare den finansiering af boligbyggeriet, man er gået ind for. Ministeren peger på de muligheder, der er for eksport til Vesteuropa på grund af den nuværende højkonjunktur dér. Men skal denne mulighed realiseres, tror jeg ikke, det er rigtigt at lægge yderligere skatter på det erhvervsliv, der skal fremskaffe produktionen dertil. Nej, hvis ministeren ikke kan få det overskud frem på statsbudgettet, som han mener nødvendigt, ved at formindske udgifterne, så bør han finde andre veje til at fremskaffe det, når det er en nedsættelse af forbruget, en forøgelse af eksporten og dermed en bedring af valutaforholdene, der er målet. Jeg tror, lignende betragtninger kan gøres gældende, når det drejer sig om spørgsmålet om, hvorvidt forhøjelsen af skatter på fast ejendom kan bevirke vanskeligheder for produktionen; derfor synes jeg, det ærede medlem hr. Thorvil Kristensens forslag om at overveje en eventuel udsættelse af den kommende almindelige vurdering er værd at tage i betragtning og spekulere nærmere over.

Jeg har givet den højtærede minister et godt råd, og det er: lad os få en fornuftig ordning af husleje- og byggestøtteleven. Jeg vil gentage mit råd her. Huslejestoppet er den sidste rigtig alvorlige af krigstidens restriktioner og — som det synes — den vanskeligste at komme af med. Jeg tror, at disse år har lært os, at restriktioner passer for en krigstid, men at de er i den grad i modstrid med de principper, hvorefter en fredstids liv leves, at de virker absolut forstyrrende på forholdene. Vi må